

[Ellinger.]

valg, for hvilket alle Bevillinger til Byggeriet har foreligget paa Finanslovforslagene. Finansudvalget har beskæftiget sig ret indgaaende med hele Sagen og enkelte Dele af Byggeriet og har aflagt Besøg paa Højskolen, og aldrig nogen Sinde har det fundet Anledning til at fremsætte en eneste Anke i nogen som helst Retning. Og ganske naturligt, thi der har, hvad jeg nu i det følgende skal godtgøre, ikke været noget som helst at sige, alt ved dette Byggeforetagende har været i den bedste Orden, i Overensstemmelse med hvad Rigsdagen i sin Tid har vedtaget. Det er mig ganske ufatteligt, at den paagældende Redaktør ikke har standset den Medarbejder, der har gjort denne Sag til sin Specialitet, at han i den Grad i sit Blad kan lade Sandheden ligge under for sensationel Sandhedsfordrejelse.

Nu skal jeg imidlertid tillade mig i Dag at tage Bladet fra Munden. Folk glemmer let, Rigsdagsmænd hører ogsaa i denne Henseende med til Folk; det er forbavsende, hvor hurtigt der kan glemmes. Siden Byggeloven blev vedtaget i 1918, er Rigsdagens Sammensætning tilmed undergaaet en ret stor Forandring, og af de senere tilkomne Rigsdagsmænd kan det ikke med Billighed forlanges, at de skal være inde i denne Sags Historie og Udvikling; de bliver da ogsaa let Bytte for en paagaaende Forfølgelsessyge. Jeg har da fundet det betimeligt, at Rigsdagens Medlemmer kom lidt ind i Sagen, nu da den foreligger for Rigsdagen, og jeg har foranlediget, at der til Medlemmerne blev omdelt den Redegørelse, jeg i 1926 ved Byggeriets Afslutning fremsendte til Ministeriet. Jeg har da ogsaa fra flere Medlemmer af alle Partier, som har læst denne Redegørelse, faaet Udtalelser om, at Sagen altsaa aabenbart ligger helt anderledes, end den fremstilles i en vis Del af Pressen.

Hvad viser denne Redegørelse? Den viser klart og tydeligt, at der ikke til Byggeriet er brugt en Øre mere, end det var berettiget efter Loven — den Landbrugsminister, der i sin Tid, i 1918, gennemførte de to Love, sagde i en Tale paa Højskolen efter Byggeriets Afslutning: ikke en Krone for meget. Redegørelsen viser, at alle Bevillinger er givet Aar efter Aar

uden Bemærkninger, og at Minister og Finansudvalg er holdt fuldstændig à jour med Byggeriets hele Gang.

Jeg skal nævne — thi jeg maa jo gaa til Dokumentation —, at den 9. December 1920, altsaa godt 2 Aar efter, at Byggeriet begyndte, har Højskolen til Brug for Finansudvalget givet Oplysning om, hvilke Bygninger der er færdige og alt taget i Brug, hvilke Bygninger der er under Forberedelse, og hvad der staar tilbage. Man bevilgede derefter 2 Mill. Kr. for det kommende Aar, medens Bevillingen de to foregaaende Aar kun var 1 Mill. Kr. hver Gang. Den 10. September 1921 er der givet de da begærede Oplysninger til Finansudvalget om, hvilke Arbejder der hidtil er udført, Opgørelse over Udgiften ved disse Arbejder, Redegørelse for, hvilke Arbejder der endnu skal udføres, og et Overslag over Udgifterne. Der staar i denne Skrivelse, at Udgiften, naar Byggeloven skal føres igennem, maatte paaregnes at blive 8 340 151 Kr., Inventar indbefattet. Den 23. Februar 1922 har jeg tilskrevet Ministeriet, at Byggeudvalgets Bestræbelser gik ud paa, at det egentlige Byggeri, Inventar altsaa ikke medregnet, kunde gennemføres med en Udgift af ca. 7 Mill. Kr., og der staar i Skrivelsen: „At dette maa lykkes for os, er det imidlertid naturligvis ikke muligt at kunne garantere i dette Øjeblik“. Hvor nær man er kommet Maalet, ses deraf, at Beløbet er blevet 7 024 211 Kr. 88 Ø. Den 9. Januar 1923 er der til Finansudvalget sendt en længere Skrivelse med Redegørelser af samme Natur som de tidligere, og i denne Skrivelse staar der, at den samlede Udgift ved det af Byggeudvalget ledede Arbejde vilde blive ca. 8 Mill. Kr., hvilken Udtalelse lige saa lidt som de tidligere gav Anledning til nogen som helst Udtalelse. Resultatet er blevet godt 7 000 Kr. over de 8 Mill. Kr. Ved Byggeriets Afslutning sendte vi af den sidst givne Bevilling 8 031 Kr. 20 Ø. tilbage som ubrugte.

Hvis man ikke kan paavise, at der er urigtige Tal i denne min Redegørelse, er jeg berettiget til at sige, at den, som kender Redegørelsen og derefter taler om Overskridelse af de i Henhold til Lovene for Byggeriet givne Bevillinger, han lyver. Det er i øvrigt forunderligt, at tænkende Væsener — men dem er der maaske ikke saa for-